

DE L'AUTORA DE DIVERGENT

VERONICA
ROTH

DESTINS
DIVIDITS

Ell moriria per ella. Ella mataria per ell.

VERONICA ROTH

DESTINS DIVIDITS

Traducció d'Aïda Garcia Pons

Fanbooks

Títol original: *The Fates Divide*

TM i © de la coberta: 2018, Veronica Roth

© de la traducció: 2018, Aïda Garcia Pons

© d'aquesta edició: 2018, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Art de la coberta: Jeff Huang

Disseny de la coberta: Erin Fitzsimmons

Il·lustració del mapa: Virginia Allyn

Altres elements de disseny: Tipografia de Joel Tippie

Amb permís del propietari. Tots els drets reservats.

Primera edició: maig del 2018

www.fanbooks.cat

ISBN: 978-84-16716-91-3

Dipòsit legal: B. 7.748-2018

Imprès a Catalunya

Aquest llibre és una obra de ficció. Qualsevol referència a fets històrics o gent real s'han fet servir de manera fictícia. Altres noms, personatges, llocs i incidents són producte de la imaginació de l'autora i qualsevol similitud amb fets o persones reals, vives o mortes, és totalment una coincidència.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Shithi. Verb. Thuvhesita: «poder/haver de (possibilitat i obligació)».

CAPÍTOL I | CYRA

EN LAZMET NOAVEK, EL MEU PARE I EXTIRÀ DE SHOTET, feia més de deu temporades que era presumptament mort. N'havíem celebrat el funeral al primer sojorn després del seu traspàs, havíem enviat la seva vella armadura a l'espai, perquè no hi havia cap cos per enviar-hi.

I tot i això, el meu germà, en Ryzek, empresonat al ventre d'aquesta nau de transport, havia dit: «En Lazmet encara és viu».

A vegades la meua mare havia anomenat el meu pare «Laz». Ningú més no hauria gosat fer-ho a part de la Ylira Noavek. «Laz», deia, «deixa-ho estar». I ell li feia cas, sempre que ella no el manés gaire sovint. Ell la respectava, però no respectava ningú més, ni tan sols els seus amics.

Amb ella era tou fins a cert punt, però amb la resta... bé, vaja.

El meu germà, que havia començat a la vida sent un noi tou i que s'havia convertit en un paio dur, capaç de torturar la seva pròpia germana, havia après d'en Lazmet a treure un ull a una persona. I a conservar-lo perquè no es podrís. Abans

que jo pogués entendre què contenien els pots de la Sala d'Armes, hi entrava a mirar-los, allà dalt dels prestatges més alts que jo, lluent amb els pocs raigs de claror. Iris verds i castanys i grisos, flotant, com peixos que s'enfilen amunt buscant el menjar que els deixen caure dins la peixera.

El meu pare no havia arrencat mai res a ningú amb les mans. Ni tampoc no havia ordenat a una altra persona que ho fes. Havia fet servir el seu do del corrent per controlar els cossos dels altres, per obligar-los a fer-s'ho a si mateixos.

La mort no és l'únic càstig que pots infligir a una persona. També li pots provocar malsons.

Quan més tard l'Akos Kereseth em va venir a buscar, jo era a la coberta de navegació de la petita nau que ens allunyava del meu planeta, on la meva gent, els shotets, estaven a punt d'entrar en guerra contra la nació de l'Akos, Thuvhe. Estava instal·lada al seient del capità fent-lo anar endavant i endarrere per calmar-me. Li volia dir el que en Ryzek m'havia dit, que el meu pare, si és que l'era, si és que en Ryzek era el meu germà, era viu. En Ryzek semblava convençut que ell i jo no érem sang de la mateixa sang, que jo no era una Noavek. Per això, raonava, jo no havia pogut obrir el cademat de codi genètic que protegia les seves cambres i per això no l'havia pogut matar el primer cop que ho havia intentat.

Però no sabia per on començar. Amb la mort del meu pare? Amb el cos que no s'havia trobat mai? Amb aquella sensació que em burxava i que em deia que en Ryzek i jo érem massa diferents físicament per ser germans?

A més, l'Akos no semblava tenir ganes de parlar, tampoc. Va estendre a terra, entre el seient del capità i la paret, una flassada que havia trobat a la nau i ens hi vam ajeure a sobre,

l'un al costat de l'altre, amb la mirada clavada en el no-res. Les ombres de corrent, la meva habilitat activa i dolorosa, m'envoltaven els braços com una corda negra i m'escampaven un dolor intens que m'arribava a la punta dels dits.

No em feia por, la buidor. Em feia sentir petita. D'aquelles coses que no et dignes a mirar una vegada, i ja no diguem dues. I allò em confortava, perquè sovint em preocupava saber que podia fer massa mal. Com a mínim si era petita i no m'acostava a ningú, ja no podria fer més mal. Jo només volia el que tenia a l'abast de la mà.

L'Akos em va agafar el dit petit amb el seu índex. Les ombres van desaparèixer a mesura que el seu do del corrent tocava el meu.

Sí, amb el que tenia a l'abast ja m'estava bé, no en tenia cap dubte.

—Pots... dir alguna cosa en thuvhesita? —em va demanar.

Vaig girar el cap per mirar-me'l. Ell no havia tret els ulls de la finestra de dalt; duia un somriure tímid als llavis. Tenia el nas i una de les parpelles arran de la línia on s'alçaven les pestanyes espurnejats de pigues. Vaig aixecar una mica la mà de la flassada, el volia tocar però alhora volia les ganes de tocar-lo uns segons més. Fins que li vaig resseguir el perfil de la cella amb la punta del dit.

—No sóc un lloro de repetició —li vaig dir—. No canto quan m'ho ordenen.

—Només t'ho demano, no és cap ordre. T'ho demano amb humilitat —va fer ell—. Em podries dir el nom sencer.

Vaig riure.

—Però si gairebé tot el teu nom és shotet!

—Ah, és clar. —Se'm va llançar a sobre amb la boca oberta i va fer veure que em clavava les dents a la mà. Em va

fer riure—. Què és el que et va costar més de dir, quan aprenies thuvhesita?

—Els noms de les vostres ciutats, quina cosa més complicada! —vaig fer alhora que ell em deixava anar una mà per agafar-me el dit petit i el polze de l'altra amb tots els seus dits. Em va plantar un petó al palmell cobert de durícies d'haver fet servir ganivets de corrent. Ben curiós, que una cosa tan senzilla, oferta a una part meva tan endurida, se'm pogués escapar pertot arreu donant vida a cadascun dels meus nervis.

Vaig deixar anar un sospir acceptant aquella sensació.

—D'acord, doncs. Tè'ls diré. Hessa, Shissa, Osoc —vaig recitar—. Hi havia una cancellera que va dir que Hessa era el cor de Thuvhe. Es deia Kereseth, de cognom.

—L'únic canceller Kereseth que hi ha hagut mai en la història thuvhesita —va dir l'Akos acariciant-me la galta.

Em vaig mig alçar amb el colze a terra i em vaig inclinar a sobre seu; els cabells em queien endavant emmarcant les nostres cares. D'un costat llargs, però pelats i de closca platejada a l'altre.

—Això ho sé segur —va afirmar.

—Durant molt de temps només hi havia dues famílies amb destins a Thuvhe —vaig continuar—. I tot i això, excepte una vegada, el lideratge ha estat sempre dels Benesit, això quan els destins han anomenat algun canceller. No et sembla estrany?

—Potser no som bons líders.

—Potser el destí us afavoreix —vaig dir—. Potser els trons del poder són malediccions.

—A mi el destí no m'afavoreix gens ni mica —va fer ell fluixet, tan fluixet que gairebé no vaig entendre què volia dir.

El seu destí, *la tercera criatura de la família Kereseth morirà al servei de la família Noavek*, consistia a traïr la seva gent per

servir-nos a nosaltres i morir. Allò només es podia veure com una creu.

Vaig negar amb el cap.

—Perdona, no pensava...

—Cyra —em va interrompre. I va callar mirant-me amb el front arrugat—. M'acabes de demanar disculpes?

—Conec les paraules —vaig deixar anar mirant-me'l també amb el front arrugat—. Tampoc no sóc una mal educada al cent per cent.

Ell va riure.

—Sé com es diu «porqueria» en essanderaè, però això no vol dir que si ho dic soni correcte.

—Doncs retiro les disculpes. —Li vaig pessigar la punta del nas amb força, i quan ell es va fer enrere, rient, vaig afegir—: Com es diu «porqueria» en essanderaè?

Ho va dir. Sonava com una paraula reflectida en un mirall, la deies endavant i et retornava.

—Acabo de descobrir el teu punt feble —va anunciar—. Només es tracta de fer-te la guitza amb coses que sé i que tu no saps, i et distrec de mala manera.

Ho vaig rumiar uns segons.

—Suposo que puc permetre que coneguis un dels meus punts febles, tenint en compte que tu en tens tantíssims que puc explotar...

Va alçar les celles interrogant, i el vaig atacar amb els dits clavant-los-hi a sota el colze esquerre, al costat dret per damunt del maluc, el tendó darrere la cama esquerra. Li havia descobert aquells racons dèbils mentre ens entrenàvem, llocs del cos que no es protegia prou o que feien que es queixés més del compte quan els hi tocaven, però ara el burxava amb més tendresa de què mai m'hauria vist capaç d'expressar, i en lloc de queixes li arrencava rialles.

Em va posar damunt seu agafant-me dels malucs. Em va passar els dits per sota la cintura dels pantalons, en una mena d'agonia que jo no coneixia, el tipus d'agonia que no t'importa sentir. Em vaig aferrar a la flassada, a banda i banda del seu cap, i vaig anar baixant amb compte fins a besar-lo.

No ens havíem besat gaire i al llarg de la meva vida només l'havia besat a ell, o sigui que cada petó era un nou descobriment per a mi. Aquesta vegada vaig trobar-li la vora de les dents, que buscaven, i la punta d'una llengua; em vaig trobar un genoll entre els meus, i el pes d'una mà al clatell, que m'agafava endavant amb força, acostant-me a ell més i més ràpid. Jo no respirava, no volia perdre el temps respirant, i vaig acabar robant l'aire arran del seu coll, cosa que el va fer riure.

—M'ho prendré com un bon senyal —va dir.

—No facis el gallet, tu, ara, Kereseth.

No vaig poder evitar somriure. Ara en Lazmet i els dubtes que podia tenir sobre els meus orígens no me'ls sentia tan a prop. Em considerava fora de perill, aquí, flotant en aquesta nau enmig del no-res, amb l'Akos Kereseth.

I tot d'una: un crit, provinent d'algun racó de la nau. Semblava la germana de l'Akos, la Cisi.